

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர் - 28)

Aug (1) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 16
4. முமுக்ஷுப்படி 19
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....25
6. திருமாலை 30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 5)

இப்படிப்பட்ட பக்தி யோகம் என்பதே மோசஷம் அடைவதற்கான ராஜபாட்டை என்று வேதாந்தங்கள் முழங்குகின்றன. இத்தகைய பக்தி என்பது நம் வர்ணாசீர்தர்மங்களின்படி மறைமுகமாகத் தூண்டப்படுவதாகவும், புலன் அடக்கம் போன்றவை மூலம் நேரடியாகத் தூண்டப்படுவதாகவும் உள்ளது. மேலும் வேதநம் (அறிதல்), த்யானம், த்ருவாநு ஸம்ருதி (மறக்காத தன்மை) போன்ற பதங்களால் கூறப்படும் புத்தி கொண்டு, எப்போதும் வெள்ளம் போன்று சூழப்பட்ட புத்தி கொண்டு நிற்கும்போது, முடிவாக பகவத் தரிசனம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஸத்வித்யை, ஆனந்த வித்யை, புருஷ வித்யை, உபகோஸல வித்யை ஆகிய வித்யைகள் மூலம் குணங்கள் தெளிவுற்று, இவை மூலம் ப்ரஹ்ம உபாஸநம் கைகூடுகிறது. இத்தகைய ப்ரஹ்ம உபாஸநத்தை பாதராயணர், ப்ரஹ்மசூத்திரம் கொண்டும் வேதாந்த வரிகளைக் கொண்டும் மோஷ மார்க்கமாகக் கூறினார். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காண்க:

- தைத்திரீய உபநிஷத் - தமேவம் வித்வான் - அவனை அறிபவன் யாரோ.
- தைத்திரீய ஆரண்யவல்லி - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.
- ப்ரஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அனாசகேந - யஜ்ஞம், தானம், தவம் போன்றவை மூலமாக.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-23) - சாந்தோ தாந்த: - புலன்களை அடக்கிய ஒருவன் ஆத்மாவை உணர்கிறான்.
- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (3-4-26) - ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி ச்ருதேரஸ்வவத் - குதிரைக்குப் பல உபகரணங்கள் அவசியம் போன்று, யஜ்ஞத்திற்குப் பக்தி முதலானவை தேவை.
- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (3-4-27) - ஸமதமாத்யுபேத: த்வாத் - மோசஷத்தை எண்ணுவதற்கு முன்பாக புலன் அடக்கம் கைகூட வேண்டும்.

- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (4-1-1) - ஆவ்ருத்தி: அஸக்ருதுப தேசாத் - மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்தபடி இருக்க வேண்டும்.

இவ்விதமாக ப்ரஹ்மசூத்திரம் மூலமாகவும் பக்தி என்பதே மோக்ஷத்திற்கான பாதை எனபது தெளிவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மசூத்திர வாக்கியகாரரும் இப்படியே நிர்ணயம் செய்தார். இதனை - வேதநம் உபாஸனம் ஸ்யாத் தத்விஷயே ச்ரவணாத் - உபாஸனம் நன்கு பழுத்த நிலையே பக்தி எனப்படும் - என்றார்; இவை இரண்டிற்கும் இடையே ஸம்யோகம் (பலன்களின் தொடர்பு), ரூபம் (கடைபிடிக்கும் தன்மைகள்) சோடனம் (விதி முறைகள்) ஆகியவை பொதுவாகவே உள்ளன.

ஸம்யோகம் என்றால் உபாஸனம் போன்ற தன்மைகள் கொண்டதும், மோக்ஷத்திற்கு இட்டுச் செல்ல வல்லதும் ஆகிய பக்தியாகும். உதாரணமாக தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ந ஸந்த்ருசோ திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் ஹ்ருதா மனீஷா மனஸா அபிக்ல்ருப்தோ ய ய எனம் விது: அம்ருதாஸ்தே பவந்தி - நம் கண்களால் பார்க்கும்படியாக அவன் ரூபம் இல்லை, அவனை வெறும் கண்கள் கொண்டு யாரும் கண்டதில்லை. மனம் முழுவதுமாக புத்தியால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், இதயத்தில் உள்ள சிறு துளையில் அவன் புலப்படுகிறான், இவ்விதம் அவனைக் கண்டவர்கள் இறவாவரம் பெறுகின்றனர் - என்றது. இங்கு உள்ள ஹ்ருதா என்ற பதம், பக்தி என்ற பொருளில் வந்தது. இவ்விதமாகக் கொண்டால், மேலே உள்ள ச்ருதியின் பொருள் - எந்த மனதில் ஆழமான பக்தி உள்ளதோ, அந்த மனம் அவனைக் காண்கிறது - என்று மாறிவிடுகிறது.

இது போன்று ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டது. உதாரணமாக, மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - ந ஸந்த்ருசோ திஷ்டதி - என்று தொடங்கி - பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஞான ஸ்வரூபம் பரிபஸ்யதீஹ - அவன் உருவம் கண்களின் பார்வையில் அகப்படுவதில்லை; யாருடைய மனதில் பக்தியும், உறுதியும் உள்ளதோ, அவர்கள் அவன் தரிசனம் பெற்றுவிடுவர் - என்று கூறியது. இங்கு ஹ்ருத் என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக, பக்தி என்ற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டது காண்க. இது போன்று கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (8-22) - புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வன்யயா - பார்த்தா! அந்தப் பரமபுருஷன் இடைவிடாத பக்தி மூலம் மட்டுமே அடையப்படுவான்.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை - (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: - பக்தியைத் தவிர வேறு எதனாலும் அடைய இயலாது.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (18-55) - பக்த்யா மாமபிஜாநாதி - என்னைப் பக்தியால் அறிகிறான்.
- ஆங்கிரஸ ஸ்ம்ருதி - பக்த்யா அவிச்சிந்நயா முக்தி: - தடையற்ற பக்தியே மோக்ஷம் அளிக்கும்.
- வைஷ்ணவ தர்மம் - பரமாத்மனி கோவிந்தே பக்தி: அவ்யபிசாரிணீ ப்ரயச்சதி த்ருணாம் பக்திம் மா தே அபூதத்ர ஸம்சய: - பரம்பொருளான கோவிந்தனிடம் ஏற்படும் மாசற்ற பக்தியானது ஒருவனை முக்திக்கான பாதையில் கொண்டு செல்லும். இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் தேவை இல்லை.
- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (120-30) - யே த்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம் ப்ராப்நுவந்தி ஸதா காமாநிஹ லோகே பரத்ர ச அமோதாஸ்தே பவிஷ்யந்தி பக்திமந்தச்ச யே நரா: - பழமையானவனும், உயர்ந்தவனும் ஆகிய உன் மீது எப்போதும் மாறாத பக்தி உள்ளவர்கள், இந்த உலகிலும் மறு உலகிலும் தங்கள் விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுவார்கள். தங்களது இலக்கை அடைவதில் இவர்களுக்கு எந்தத் தடையும் உண்டாகாது.
- வாமன புராணம் - யேஷாம் விஷ்ணு: நித்யம் யே விஷ்ணோ: ஸததம் ப்ரியா: நதே புந: ஸம்பவந்தி தத்பக்தா: தத்பராயணா: - யார் ஒருவன் மீது மஹாவிஷ்ணு மிகவும் பிரியமாக உள்ளானோ, யார் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவிடம் ப்ரியமாக உள்ளானோ அப்படிப்பட்டவன் இந்த உலகில் மீண்டும் பிறவி எடுப்பதில்லை.

(இவ்விதமாக ஸம்யோகம் உணர்த்தப்பட்டது. அடுத்து ரூபம் கூறப்பட உள்ளது). பக்தி மற்றும் உபாஸனம் ஆகிய இரண்டிலும் புண்டரீகாக்ஷனின் ரூபம் அல்லவோ இலக்காகக் கொள்ளப்பட வேண்டும் எனப்பட்டது?

அடுத்து சோடனம் (விதிமுறை) பற்றிக் காண்போம். ஒரு சில இடங்களில் உபாஸ்வ (த்யானம்) என்பதே விதிமுறையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வேறு சில இடங்களில் பஜஸ்வ (பக்தி) என்பதே விதிமுறையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை இரண்டுமே ஒருவகையான சேவையே ஆகும். நிகண்டுகளில் - ஸேவா பக்தி: உபாஸ்தி - சேவை (கைங்கர்யம்), பக்தி உபாஸனம் ஆகியவை ஒன்று - எனக் கூறப்பட்டது. லைங்க புராணத்திலும், மார்க்கண்டேய புராணத்திலும் - பஜ இதி ஏஷ தாதுர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தி: தஸ்மாத் ஸேவா புதை: ப்ரோக்தா பக்திசப்தேன பூயஸி - பஜ என்ற அடிப்படைச் சொல் (தாது), சேவை என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது; ஆகவே பண்டிதர்கள் பக்தி என்ற பதம் மூலமே

கைங்கர்யத்தை உணர்த்தினர் - என்று கூறப்பட்டது. உபாஸிக்கப்படும் பகவான் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவனாக உள்ளதால், மங்கள குணங்கள் அனைத்தும் கொண்டவனாக உள்ளதால், அவன் மீது இயற்றப்படும் ப்ரியமான உபாஸனம் என்பது அன்பு மட்டுமே கொண்டு, வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளது; இத்தகைய உபாஸனம் என்பதே பக்தி எனப்படுகிறது.

பக்தி என்பது இவ்விதம் ப்ரியத்துடன் கூடியது என்பதைக் கீழே உள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை வரிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்:

- (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஞானிந: அத்யர்த்தம் - ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன்.
- (10-10) - பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம் - என்னை மிகவும் அன்புடன் பூஜிப்பவர்களிடம் நான் ப்ரியமாக உள்ளேன்.
- (10-9) - துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச - அவர்கள் நிறைவுடைய மனம் பெற்றவர்களாக, என்னைப் பற்றிப் பேசும்போது மகிழ்பவர்களாக.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-20-18) - நாத யோநி ஸஹஸ்ரேஷு - என் நாதனே! எத்தனை ஆயிரம் பிறவி எடுத்தாலும், உன்னிடம் பக்தியுடன் இருப்பேன் (இது ப்ரஹ்லாதன் கூற்று).
- விஷ்ணுபுராணம் (1-20-19) - யா ப்ரீதிரவிவேகானாம் - அறிவற்றவர்களுக்கு இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்கள் மீது உண்டாகும் ஆழ்ந்த அன்பு போன்று எனக்கு உன் (பகவான்) மீது ஆழ்ந்த அன்பு உள்ளது.
- விஷ்ணு புராணம் (1-17-30) - தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித: தத் நாம் ஸ்ம்ரணோத் பூதபுலகோ திதிபுங்கவ: - அவனுடைய திருநாமங்களை எண்ணியபடி அவனிடமே லயித்த ப்ரஹ்லாதன்.
- விஷ்ணு தத்வம் - ஸேவா பக்தி: ஸமாக்யாதா ஞானவாஸநயா க்ருதா உத்பந்நாயாம் ததஸ்தஸ்யாம் ஸ்நேஹபாவ: ஸ்வயம் பவேத் - ஆத்மா அடிமை என்றும், அதன் எஜமானன் பகவான் என்றும் எண்ணியபடிச் செய்கின்ற கைங்கர்யமே பக்தி ஆகும். இவ்விதம் செய்யும்போது பகவானிடம் ஆழ்ந்த ப்ரேமை ஏற்படுகிறது.
- பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ அபரமாத்மநி ஸர்வேஷணாவிநிர் முக்தஸ்ஸ பைசஷம் போக்துமர்ஹதி - பகவானிடம் யார் பக்தியுடன் அண்டியுள்ளனரோ, பகவானைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் இருந்து யார் விலகி உள்ளனரோ அவர்கள் காலம் முழுவதும் பிசைவு எடுத்தபடி கழிக்கும் அதிகாரி ஆகின்றனர் (ஸந்ந்யாஸி).

- தைத்ரீய ஸ்ம்ருதி - ஸ நோ தேவ: சுபயா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து - அவன் தன்னைப் பற்றிய நினைவுகள் எப்போதும் நம்மை விட்டு நீங்காமல் இருக்கும்படிச் செய்வானாக.

இது போன்ற பல வரிகளின் மூலம் உபாஸனை கூறப்பட்டது. இத்தகைய உபாஸநம் என்பது அவனுக்குத் தொண்டு புரிந்தபடி இருப்பதில் அதிகமான ருசியுடன் உள்ளதைப் பல வரிகளும் கூறுகின்றன. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை வரிகள் காண்க:

- (8-13) - மாமநுஸ்மரந் - என்னைத் தொடர்ந்து எண்ணியபடி இருந்தல்.
- (8-8) - பார்த்த அநுசிந்தயன் - அர்ஜுனா! என்னையே சிந்தித்தபடி இருப்பாயாக.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-6-38) - க்ருஷ்ண அநுஸ்மரணம் பரம் - க்ருஷ்ணனின் திருநாமங்களை எப்போதும் கூறுவதே உயர்ந்தது.

அநுஸ்மரணம் என்ற பதத்தில் உள்ள அநு என்பது தாழ்வான நிலையில் உள்ளதைக் கூறுகிறது. பகவான் எஜமானனாகவும், நாம் அவன் அடிமைகளாகவும் உள்ளதை உணர்த்துகிறது. அவனை எப்போதும் உபாஸித்தபடி இருப்பதே ஜீவனின் இயல்பாக இருத்தல் வேண்டும். இவனைப் பற்றிப் பாடியபடி இருந்தல் என்பதே அவனிடம் உள்ள பக்தியின் இலக்கணமாகும். உதாரணமாகக் கீழே உள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை வரிகள் காண்க:

- (9-14) - ஸததம் கீர்த்தயந்த: - எப்போதும் என்னைப் பற்றிப் பாடியபடி இருத்தல்.
- (9-34) - மன்மநா பவ - என்னிடம் மனம் உடையவனாக இருத்தல்.

இப்படிப்பட்ட பக்தி என்பதே அனைத்து சாஸ்திரங்களின் காரணமாக உள்ளதால், இது பரமரஹஸ்யம் என்று கூறப்பட்டது. இதனைக் கீழே உள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை வரிகளின் மூலம் உணரலாம்:

- (9-1) - இதம் து தே குஹ்யதமம் - மிகுந்த இரகசியமான இதனை.
- (7-2) - யஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோ அந்யத் - இதனை அறிந்தால் வேறு எதனையும் அறிய வேண்டியதில்லை.
- (18-64) - ஸர்வ குஹ்ய தமம் பூய: - மிகவும் உயர்ந்த இரகசியமான இதனை.

ஆக இது போன்று பல இடங்களிலும் பக்தியைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட பக்தி என்பது, கீழே உள்ள பல வரிகளின்படி, பல ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து, தங்கள் அனைத்து பாவங்களையும் தொலைத்து, இடைவிடாமல் அவனைத் துதிப்பதால் மட்டுமே கைகூடும். அந்த வரிகளானவை:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-9) - பஹுநாம் ஜன்மநாமந்தே ஞானவாந் மாம் ப்ரபத்யதே - எண்ணற்ற பிறவிகளின் பின்னர், ஞானி என்பவன் என்னை அடைகிறான்.
- விஷ்ணு தர்மம் (75-76) - ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு - ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளின் பின்னர் மட்டுமே (ஒருவன் வாஸுதேவனிடம் பக்தி கொள்கிறான்).

ஆக இப்படிப்பட்ட பக்தி என்பது தொடர்ச்சியான நிலையில் மட்டுமே ஏற்படும். பலவிதமான தடைகள் கடந்தே உண்டாகும். சிறந்த புண்ணியங்கள் மூலம் தங்கள் பாவங்கள் அனைத்தும் கழுவப்பட்ட நிலையில் மட்டுமே ஏற்படும். இவ்விதம் சாஸ்திரங்கள் விதிக்கும் பக்தி இலக்கணத்தைப் பின்பற்ற இயலாத பிராணிகளின் (மக்களையும் சேர்த்து) கதி என்ன? இந்த அச்சத்தை நீக்க மிகவும் எளிதான உபாயத்தை, மூன்றாவது கேள்விக்குப் பதிலாக அளிக்கிறார். இந்த கேள்விக்கான விடை "தமேவ" என்னும் ஐந்தாம் ச்லோகம் தொடங்கி "ஸர்வபூதபவோத்பவம்" என்ற ஏழாம் ச்லோகம் வரை கூறுகிறார்.

6 அநாதி நிதநம் விஷ்ணும் ஸர்வலோக மஹேச்வரம்

லோகாத்யக்ஷம் ஸ்துவந் நித்யம் ஸர்வ துக்காதிகோ பவேத்

7 ப்ரஹ்மண்யம் ஸர்வ தர்மாஜ்ஞம் லோகாநாம் கீர்த்தி வர்த்தநம்

லோகநாதம் மஹத்பூதம் ஸர்வ பூத பவோத்பவம்

(இது ச்லோகம் 6,7 ஆகியவைகளுக்கும் உரியது) இவ்விதம் பக்திக்கு இலக்காகவும், அனைவராலும் அன்றாடம் தொழப்படும் தகுதி உள்ளவனாகவும் மஹாவிஷ்ணு உள்ளான். அவன் மற்ற தெய்வங்களில் இருந்து உயர்ந்தவன் என்பதை அநாதி நிதநம் என்று தொடங்கும் ச்லோகம் மூலமாகப் பத்துவிதமான குணங்களைக் கூறி விளக்குகிறார்.

- அநாதி நிதநம் - தொடக்கம் முடிவு அற்றவன் - காலம் போன்ற எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி எப்போதும் உதவத் தயாராக உள்ளவன்.

- **விஷ்ணும்** - இந்த இடத்தில் மட்டும் உள்ளான், இங்கு இருக்கமாட்டான் என்பது போன்ற "இருப்பிட" எல்லை இல்லாதவன், எங்கும் நிறைந்தவன்.
- **ஸர்வலோக மஹேச்வரம்** - தன்னைத் துதிப்பவர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் செல்வம் உள்ளவன்
- **லோகத்யசஷம்** - இந்த உலகம் முழுவதையும் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளதால், தன்னைத் துதிப்பவனுக்கு எது ஏற்புடையது என்று தானாகவே சிந்தித்து நிற்பவன்.
- **ப்ரஹ்மண்யம்** - எல்லையற்ற சாகைகளுடன் கூடிய வேதங்களால் போற்றப்படுபவன், துதிக்கத் தகுந்த விஷயங்கள் உள்ளவன்.
- **ஸர்வ தர்மஜ்ஞம்** - அனைத்துத் தர்மங்களையும் அறிந்தவன் என்பதால், தன்னைத் துதிப்பதே மிகவும் உயர்ந்த தர்மம் என்று அறிபவன்.
- **லோகநாதம் கீர்த்தி வர்த்தநம்** - தன்னைத் துதித்து நிற்கும் எந்த ஓர் உயிரும், தன்னைப் போன்றே வேதங்களாலும் அனைத்து உலகங்களாலும் போற்றும்படியான புகழ் பெறச் செய்பவன். இதனை விஷ்ணுதர்மம் - யம் ஸ்துவந் ஸ்தவ்யதாம் ஏதி - அவனைத் துதிப்பவன் துதிக்கப்படுகிறான் - என்று கூறியது.
- **லோகநாதம்** - அனைத்து உலகிற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவன்; துதிப்பது முதலான பலவிதமான கர்மங்களையும் பெறத் தகுதி உள்ளவன்.
- **மஹத்பூதம்** - மிகவும் உயர்ந்த ஐச்வர்யத்தை தனது இயல்பான தன்மைக்கு ஏற்ப வைத்துள்ளவன்; மிகவும் அற்பமான அளவு அல்லது எந்தவித முயற்சியும் எடுக்காமல் தன்னைத் துதிப்பவர்கள் கண்டு மனம் மகிழ்கிறான். மிகவும் உயர்ந்த மஹான்கள் தங்கள் ஆசியை விண்ணப்பிக்கும் சாதாரண சொற்கள் கேட்டவுடன் மகிழ்வர் அல்லவா? மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - அன்யத் பூர்ணதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத் அந்யத் குஸச ஸம்ப்ரஸ்நாத் ச சேச்சதி ஜநார்தன: -- பூர்ணதபாம் திருவடிகளைக் கழுவ சிறிது நீர் , அன்பான விசாரிப்பு ஆகியவற்றைத் தவிர ஜனாரத்தன வேறு எதனையும் வேண்டுவதில்லை.
- **ஸர்வ பூத பவோத்பவம்** - அனைத்து உயிர்களுக்கும் அவற்றின் உயிர் அளிப்பவனாகவும் (அவை இருப்பதற்குக் காரணமானவனாக உள்ளான்), தனது கருணையை மழை எனப் பொழிபவனாக உள்ளான்.
- **ஸ்துவந்** - பக்தியோகத்தில் ஆழமாக ஈடுபடத் தகுதி இல்லாமல் போனாலும், அவனுடைய குணங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்தபடி இருந்தாலே போதுமானது.
- **ஸர்வ துக்காதிகோ பவேத்** - ஸம்ஸாரம் என்பதால் உண்டாகும் தாபத்ரயம் என்ற காட்டுத்தீயைக் கடந்து, எல்லையற்ற குளிர்ச்சியுடன் கூடிய நீர் நிலை போன்ற பரம்பொருளை அடைந்து வாழ்வான்.

இங்கு உள்ள (ஆறாம் ச்லோகம்) ஸ்துவந் என்ற பதம் மூலம் அவனை மிகவும் எளிதாக மகிழ்விக்கும் முறை என்பது கூறப்பட்டதாகவே கொள்ளவேண்டும். காரணம் - இதற்கு முன்பாக உள்ள ச்லோகத்தில் “த்யானம் ஸ்துவந் நமஸ்யந்” என்பதில் உள்ள ஸ்துவந் என்ற பதம், த்யானம் என்பதுடன் கூடியதால், கடைபிடிக்கச் சற்றே கடினமாக உள்ள முறையைக் கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், கூறியதுகூறல் (புனருக்தி தோஷம்) என்ற பிழை ஏற்படும். மேலும் பல கேள்விகளில் “ஸ்துவந்தகம்” என்ற கேள்வி தனியாகவே உள்ளது. அடுத்து “கோ தர்ம” என்ற ஐந்தாவது கேள்விக்கு ஏஷமே என்ற ச்லோகம் மூலம் பதில் தரப்பட்ட உள்ளது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 28)

அதிகரணம் -15 - அந்தரத்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் உள்ள இரண்டு வெவ்வேறு பகுதிகளில் ஓதப்படும் வித்யைகள் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-35 அந்தரா பூதக்ராமவத்ஸ்வாத்மந: அந்யதா பேதாநுபபத்தி இதி சேத் ந உபதேசவத்

பொருள் - அனைத்திற்கும் உள்ளே இருப்பவன் என்பது பஞ்சபூதங்களால் ஆன சரீரத்தை நியமிக்கும் ஜீவனைப் பற்றியே கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் வேறுபாடுகள் இல்லை என்றாகிவிடும். எனவே வித்யைகள் வேறு என்றே கொள்ளவேண்டும் - இவ்விதம் இல்லை, அவை வெவ்வேறு அல்ல, உபதேசம் போன்றே ஆகும்.

விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-4-1) உஷஸ்தர் என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் - யத் ஸாஷாத் அபரோஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தர: தம் மே வ்யாசக்ஷவ - அனைவருக்கும் உள்ளே இருப்பவனும், நேரே காணப்படும் ப்ரஹ்மமாகவும் இருப்பவன் யாரோ அவனை எனக்கு உணர்த்துவீராக - என்று கேட்டார். இதற்கு (3-4-1) - ய: ப்ராணே ந ப்ராணிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ ய: அபாநேநாபாநிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: - யார் ப்ராணவாயுவால் ப்ராணனுடன் உள்ளனோ அவனே உனது ஆத்மா; யார் அபான வாயுவால் அந்தச் செயலைச் செய்கிறானோ அவனே அனைத்திலும் நிறைந்த உனது ஆத்மா - என்று விடை தரப்பட்டது. இதனைக் கேட்ட உஷஸ்தர் மன நிறைவு அடையவில்லை. அவர் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டார். இதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் (3-4-2) - ந த்ருஷ்டேர்த்ரஷ்டாரம் பச்யே: ந ச்ருதேச் ச்ரோதாரம் ச்ருணுயா: ந மதேர்மந்தாரம் மந்வீதா ந விஜ்ஞாதேர் விஜ்ஞாதாரம் விஜாநீயா: ஏஷத ஆத்ம ஸர்வாந்தர: அதோந்யதார்த்தம் - நான்

மேலே கூறிய அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியான ஆத்மாவை காண்பவன், கேட்பவன், நினைப்பவன், அறிபவன் என்று எண்ணாதே; நீ எண்ணுகின்ற ஜீவாத்மாவாக நினைக்கவேண்டாம்; இந்தப் பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவாக உள்ள உனக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன்; இவனை விட வேறுபட்டவனாக உள்ள ஜீவாத்மா துன்பம் சூழ்ந்தவன் - என்று பதில் அளித்தார்.

இதனைப் போன்றே அடுத்த பகுதியில் கஹோலர் என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் (3-5-1) - யத் ஏவ ஸாஷாத் அபரோஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தர: தம் மே வ்யாசக்ஷவ - அனைவருக்கும் உள்ளே இருப்பவனும், நேரடியாகக் காணக்கூடியவனும் ஆகிய ஆத்மா யாரோ அவனை எனக்கு உணர்த்துவீராக - என்று உஷஸ்தர் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்டார். இதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் (3-5-1) - ய: அசநாயாபிபாஸே சோகம் மோஹம் ஜராம் ம்ருத்யுமத்யேதி ஏவம் வை தம் ஆத்மாநம் விதித்வா ப்ராஹ்மணா புத்ரேஷணாயாச்ச வித்தேஷணாயாச்ச லோகேஷணாயாச்ச வ்யுத்தாய - யார் ஒருவன் பசி, தாகம், துன்பம், மயக்கம், வயோதிகம், மரணம் ஆகியவற்றைக் கடந்தவனாக உள்ளானோ; அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஞானிகள் புத்திர ஆசை, செல்வ ஆசை உலகவிஷயங்கள் மீது உள்ள ஆசை ஆகியவற்றைக் கடந்து - என்று பதில் அளிக்கத் தொடங்கினார். இந்தப் பதிலை (3-5-1) - அநோந்யதார்த்தம் - இவனை விட வேறுபட்ட ஜீவன் துன்பம் நிறைந்தவன் - என்று முடித்தார்.

சந்தேகம் - மேலே உள்ள இரண்டு விதமான கேள்விகளும் ஒரே வித்யையைச் சேர்ந்தவையா? அல்லது வெவ்வேறானவையா?

பூர்வபக்ஷம் - இரண்டும் வெவ்வேறு வித்யைகளே ஆகும். ஏன்? அவற்றின் ரூபம் மாறுபடுகிறது. இரண்டிலும் கேட்கப்பட்ட கேள்விகள் ஒன்றாகவே இருந்தாலும், பதில்கள் வெவ்வேறாக உள்ளதால், ரூபத்தில் வேறுபாடு உள்ளது என்றே கொள்ள வேண்டும். முதல் பதிலில் ப்ராணவாயுவை இயக்கும் செயல் போன்றவற்றைச் செய்பவனே அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமி என்று கூறப்படுகிறான். இரண்டாவது பதிலில் பசி, தாகம் போன்றவை அற்றவனாகிய பரமாத்மா கூறப்படுகிறான். அதாவது, முதல் பதிலில் சரீரம், இந்த்ரியம், புத்தி, மனம், ப்ராணன் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிய ப்ரத்யகாத்மா - ஜீவாத்மா கூறப்படுகிறான். இரண்டாவது பதிலில் பசி, தாகம் போன்றவை அற்றவனாகிய பரமாத்மா கூறப்படுகிறான். ஆக இரண்டிலும் ரூபம் வேறுபடுகிறது. ஸர்வாந்தர: என்பதன் மூலம் அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஜீவனே கூறப்பட்டான் என்றே கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ஜீவன் அந்தந்த உடல்களின் செயல்கள், சரீரங்கள் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தே உள்ளானே என்று சந்தேகம் எழுந்தாலும், ஜீவனே இங்கு கூறப்பட்டான் என்பதே சரியானது. இப்படிக் கொள்ளாமல்,

ஸர்வாந்தர: என்ற பதம் மூலம் பரமாத்மா கூறப்பட்டான் என்று கொண்டால், இரண்டு விதமான பதில்கள் அளிக்கப்பட்டது என்பது பொருத்தமில்லாததாகிறது. முதல் பதிலில் மூச்சுவிடுவது முதலான செயல்களைச் செய்வனாகப் பரமாத்மாவைக் கூற இயலாது. இதனால் அங்கு ஜீவனே கூறப்பட்டான் என்றாகிறது. இரண்டாவது பதிலில் பசி தாகம் அற்றவன் என்று கூறப்படுவதால், பரமாத்மாவே கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே, அந்தரா பூத க்ராமவத் ஸ்வாத்மன: அந்யதா பேதானுபபத்ததே: - என்று ஆகிறது. அந்தரா என்றால் அனைத்திற்கும் உள்ளே - என்று பொருள். முதல் பதில் - பூதக்ராமவத் ஸ்வாத்மன: என்பது பலவற்றையும் உடையவன், அவற்றின் உள்ளே இருப்பவன், ப்ரத்யகாத்மா எனப்படும் ஜீவாத்மா - என்றே ஆகிறது. இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால் - ய: ப்ராணேன ப்ராணதி, ய: அசநாயா பிபாஸே - போன்ற பதில்களில் உள்ள வேறுபாட்டினை விளக்க இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இரண்டும் ஒரே வித்யை ஆகும். இதுவே பொருத்தமாக உள்ளது. இந்த இரண்டு வித்யைகளில் உள்ள கேள்வி-பதில்கள், பரமாத்மாவைப் பற்றியே உள்ளன. இதனை விளக்குவோம். உதாரணமாக, முதல் கேள்வியான - யத் ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தர - என்ற கேள்வியானது பரமாத்மாவையே குறிக்கும். ப்ரஹ்ம என்ற பதம் பொதுவாக பரமாத்மாவையே குறிக்கும் என்றாலும், ஒரு சில இடங்களில் அந்தப் பதமானது ஜீவனைக் குறித்தும் வேறு பொருளில் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். ஆனால் இங்கு அவ்விதம் ஜீவன் கூறப்படவில்லை என்பதை - யத் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்ம - என்று விசேஷமாகக் கூறப்பட்டு உணர்த்தப்பட்டது. இத்தகைய தன்மையானது அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்துக் காலங்களிலும் உள்ள பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும். தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அபரோக்ஷத்வம் என்ற தன்மை எங்கும், எப்போதும் உள்ள பரமாத்மாவிடமே ஒட்டும். அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருத்தல் என்பது பரமாத்மாவிடமே பொருந்தும். இவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளான் என்பதை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர: - யார் பூமியின் உள்ளே உள்ளானோ, யார் பூமியின் உள்ளே காணப்படுகிறானோ - என்று தொடங்கி, ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தர: - யார் ஆத்மாவில் காணப்படுகிறானோ, யார் ஆத்மாவின் உள்ளே உள்ளானோ - என்று முடித்தது. இந்த வரிகளைப் போன்றே பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள வரியும் - ய: ப்ராணேன ப்ராணதி - யார் ப்ராணனில் உள்ளானோ - என்று உள்ளது. இயல்பாக ஜீவன்கள் இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்வது பரமாத்மாவால் ஆகும். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ள ஜீவனுக்கு, ப்ராணச் செயல்கள் (மூச்சுவிடுதல்)

போன்றவற்றைச் செய்யும் திறன் தானாகவே அமையாது என்று அனைவரும் அறிவார்.

ஆனால் யாஜ்ஞவல்க்யரின் கருத்தை அறியாதவராக, ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா கூறப்படுகிறான் என்று அறியாதவராக, அவர் கூறும் பதிலில் த்ருப்தி அடையாதவராக, அவர் கூறிய பதிலில் உள்ள கருத்துக்கள் ஜீவனுக்கும் பொருந்தும் என்று எண்ணியவராக உஷஸ்தர், யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் மீண்டும் கேட்டார் (இந்தக் கேள்வியானது - யதா விப்ரூயத் அஸௌ கே: அஸௌ அச்வ: - உங்கள் பதில் முரணாக உள்ளது, பசுவைக் காண்பித்துக் குதிரை என்று கூறுவது போல் உள்ளது - என்பதாகும்). இதற்குப் பதில் கூறும் வகையில் யாஜ்ஞவல்க்யர், ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே ப்ராணன் முதலானவற்றுக்குக் காரணம் என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-2) - ந த்ருஷ்டே: த்ருஷ்டாரம் பச்யே: - என்று கூறினார். ஆகவே பார்க்கிறவன், கேட்கிறவன், த்யானிப்பவன், உணர்பவன், புலன்களைச் சார்ந்துள்ளவன் போன்ற தன்மைகளைக் கொண்ட ஜீவாத்மா ப்ராணனுக்குக் காரணம் என்றும், ப்ராணச் செயல்களைச் செய்பவன் ஜீவனே என்றும் எண்ணக்கூடாது. காரணம் - அந்த ஜீவன் தனது ஆழ்ந்த உறக்கம், மயக்கம் போன்ற நிலைகளில் ப்ராணச் செயல்களைச் செய்வதில்லை. இந்தச் செயல்களை, அனைத்து உயிர்களும் சுவாசிப்பது போன்ற செயல்களை பரமாத்மாவே செய்விக்கிறான் என்பதை தைத்திரீயம் (2-7) - கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் யத் ஏஷ ஆகாச: ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் - ஆனந்தமயமான இந்த ஆகாயம் இல்லை என்றால், யார்தான் மூச்சு விட்டபடி வாழ இயலும் - என்று கூறியது. ஆகவே முதல் கேள்வியும், அதற்கான பதிலும் பரமாத்மாவைக் குறித்தே அமைந்துள்ளது. இது போன்றே இரண்டாவது கேள்வியும், அதற்கான பதிலும் பரமாத்மாவைப் பற்றியே உள்ளதாகும். இதன் காரணம் - பசி, தாகம் ஆகியவற்றைக் கடந்தவன் என்பது பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும். ஆகவே இரண்டு பதில்களிலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-2, 3-5-1) - அதோ அந்யதார்த்தம் - பரமாத்மாவை விட வேறுபட்ட ஜீவன் துன்பம் நிறைந்தவன் - என்ற முடிவையே காணலாம். ஏன் இரண்டு முறை ஒரே பதிலுக்கான கேள்வி கேட்கப்படவேண்டும் என்றால் - மூச்சு விடுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்ய வைப்பதற்குக் காரணமான பரமாத்மா பசி, தாகம் அற்றவன் என்று உனர்த்தவே ஆகும். இங்கு சூத்திரக்காரர் ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள ஸத் வித்யை பகுதியில், ஸத் என்பதைக் குறித்துக் கூறுகையில் பின் வரும் மூன்று வரிகள் உள்ளன:

- (6-1-1) - உத தமோதேசம ப்ராக்ஷய: - நீ அவனை அறிவாயா?

- (6-1-40) - பகவான் த்வேவ ப்ரவீது - எனக்கு அதனை உபதேசிக்க வேண்டும்.
- (6-5-4) - பூய ஏவ மா பகவன் விஜ்ஞாபயது - எனக்கு மீண்டும் உபதேசிக்க வேண்டும்.

இங்கு கேட்ட கேள்வியே மீண்டும் மீண்டும் கேட்கப்பட்டதையும், ஒருமுறை கூறப்பட்ட பதிலே மீண்டும் மீண்டும் அளிக்கப்பட்டதையும் காணலாம். அந்தப் பதிலானது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஏஷோ அணிமா ஜத தாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம் - அது அணுவாக உள்ளது; இந்தப் பரமாத்மாவை அனைத்தும் கொண்டுள்ளன என்பது உண்மை - என்பதாகும். இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மை உணர்த்தப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். அனைத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற ஒரே பரமாத்மா, அனைத்து உயிர்களும் மூச்சு விடுவதல் என்ற செயலுக்குக் காரணமாகவும், பசி- தாகம் அற்றதாகவும் உள்ளது என்று இரு கருத்துக்களும் உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியாக இரண்டு வித்யைகளிலும் உள்ள ரூபம் ஒன்றாகவே உள்ளதால், இரண்டு வித்யைகளும் ஒன்றே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - இரண்டு கேள்விகள், பதில்கள் - ஆகியவை ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே இருந்தாலும் வித்யைகளில் பேதம் உள்ளதைத் தவிர்க்க இயலாது. ஓர் இடத்தில் அனைத்து ஜீவன்களும் மூச்சு விடுதல் என்னும் செயலுக்குப் பரமாத்மா காரணமாக உள்ளதால், அது உபாஸிக்கப்பட வேண்டியதாகும் என்று கூறப்பட்டது. மற்றொரு பதிலில் பசி, தாகம் அற்றதாகப் பரமாத்மா உள்ளதால் அது உபாஸிக்கப்பட வேண்டியது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியாக உபாஸிக்கப்படவேண்டிய பொருளின் தன்மைகளில் வேறுபாடு கூறப்பட்டதால், இரண்டு வித்யைகளிலும் ரூப வேறுபாடு உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலும் கேள்வி கேட்டவர்களும் வெவ்வேறு நபர்கள் என்பதையும் காண்க - முதல் கேள்வியைக் கேட்டது உஷஸ்தர், இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டது கஹோலர் ஆவர். ஆகவே வித்யைகளில் பேதம் உள்ளது (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது).

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 28)

பக்தருக்கும் ப்ரபந்நருக்கும் உபாய உபேயங்கள் பயன்படும்
விதம்

ப்ராப்திருபமான இவ்வநுபவத்தினுடைய பரீவாஹமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் உபேயம். இவ்வுபாயருபமாயும் ப்ராப்திருபமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு பலப்ரதந்த்வ போக்யத்வாதிவேஷத்தாலே ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்.

விளக்கம் - எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதும் அடையும் பேறாக, அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக (உபேயம்) உள்ளது. ஞானத்துக்கு விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் உள்ளான். அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிப்பதால் உபாயமாகவும், அனுபவிக்கவேண்டிய வஸ்துவாக உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளான்.

இவ்விச்வரனுடைய உபாயத்வம் அத்வாரக ப்ராப்திநிஷ்டன் பக்கல் உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேசத்தாலே விசிஷ்டமாய் இருக்கும். மற்ற அதிகாரிக்கும் கர்மயோகாரம்பம் முதலாக உபாஸநபூர்த்தி பர்யந்தமாக நடுவுள்ள கர்த்தவ்யங்களில் அத்யந்த அசக்த்யமான நேர்களிலே இப் ப்ரபத்தி வசீக்ருதனான ஈச்வரன் புகுந்து நின்று அந்த துஷ்கர கர்த்தவ்யங்களாலே வரும் பாபநிவ்ருத்தியையும் ஸத்த்வோந்மேஷாதிகளையும் உண்டாக்கிக் கொடுத்து அவ்வுபாஸநமாகிற உபாயத்தை பலபர்யந்தமாக்கிக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட முமுக்ஷுவிற்கு, அனைத்துவிதமான உபாயங்களாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான். பக்தியில் ஈடுபட்ட பக்தனுக்கும் ஸர்வேச்வரனின் ஈடுபாடு உள்ளது. இவர்கள் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடும்போது, அவர்களின் பாவங்கள் காரணமாக அந்தக் கர்மங்கள் தடைபட வாய்ப்புள்ளது. இதனால் கர்மம் தொடங்குதல், தொடங்கிய கர்மம் முடியாமல் இருத்தல் போன்ற

நிலைகள் உண்டாகின்றன. அப்போது ஸர்வேச்வரன் தலையிட்டு, அவர்களின் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்கி, ஸத்வ குணம் மேலோங்கி உள்ளபடி செய்கிறான். இவர்கள் தங்களின் உபாயமாகக் கைக்கொண்டுள்ள உபாஸநம், த்யானம் முதலானவை பலன் தரும்படிச் செய்கிறான்.

கர்மயோகத்தின் இயல்பு

அங்குக் கர்மயோகமாவது - சாஸ்த்ரத்தாலே ஜீவ பரமாத்ம யாதாத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தால் தனக்கு சக்யங்களாய் பலஸங்காதி ரஹிதங்களான காம்யகர்மங்களோடும் நித்ய நைமித்திகங்களோடும் கூட ஸநியமமாகப் பரிக்ருஹீதமாயிருக்கும் கர்மவிசேஷம். அதின் அவாந்தரபேதங்கள் தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட தேவார்சந தபஸ்தீர்த்த தாந யஜ்ஞாதிகள். அதிகாரி பேதத்தாலே ப்ரபத்திதானே பக்தியை இடையிட்டும் இடையிடாதேயும் மோக்ஷ ஹேதுவானாற்போலே இக்கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிட்டும் இடையிடாதேயும் ஸபரிகரமான யோகத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவலோகந ஸாதனமாம்.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ஜீவாத்மா-பரமாத்மா பற்றிய ஞானம் உண்டாகி, அத்தகைய ஞானம் காரணமாகச் செய்யும் கர்மங்களே கர்மயோகம் எனப்படும். இந்தக் கர்மங்கள் - நித்யகர்மங்கள் (ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவை), நைமித்திக கர்மங்கள் (க்ரஹண கால தர்ப்பணம் போன்றவை) மற்றும் காம்ய கர்மங்கள் (பலனை எதிர்நோக்கிச் செய்யப்படும் கர்மங்கள்) என்று மூன்று வகைப்படும். இவை ஒவ்வொன்றும் அதிகாரியின் இயற்றும் திறனின் அடிப்படையிலேயே உள்ளன. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (4-25) - தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் - என்று கூறப்பட்டது போன்று, இந்தக் கர்மங்கள் தெய்வ தரிசனம், தவம் இயற்றுதல், புண்ணிய இடங்களுக்குச் செல்லுதல், தானம் அளித்தல், யாகம் இயற்றுதல் போன்று பலவகைப்படும். ப்ரபத்தி என்பது எவ்விதம் அதனைக் கடைபிடிக்கும் அதிகாரியின் தகுதியைப் பொறுத்து நேரடியாகவோ அல்லது பக்தியை முன்னிறுத்தியோ மோக்ஷம் அளிக்குமோ அது போன்று - கர்மயோகமானது ஞானயோகத்தை முன்னிறுத்தியோ அல்லது தான் மட்டுமோ ஆத்மதரிசனம் உண்டாக்கவல்லதாகும்.

ஞானயோகத்தின் இயல்பு

ஞானயோகமாவது - கர்மயோகத்தாலே அந்தகரணஜயம் பிறந்தவனுக்குப் ப்ரக்ருத்யாதி விலக்ஷணமாய் ஈச்வரனைப் பற்ற ஆதேயத்வ விதேயத்வ

சேஷத்வங்களாலே சரீரதயா ப்ரகாரமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் நிரந்தர சிந்தநம் பண்ணுகை. இக் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களாலே யோகமுகத்தாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறந்தால் வைஷயிக ஸுக வைத்ருஷ்ணயாவஹமான ஆத்மாநுபவஸுகமாகிற ஆகர்ஷகத்தில் அகப்பட்டிலனாகில் பரமபுருஷார்த்தமான பகவதநுபவத்துக்கு உபாயமான பக்தியோகத்திலே இழியும்போது உள்ளிருக்கிற ரத்தம் காண்கைக்குக் கிழிச்சீரை கண்டாற்போலே அந்தர்யாமியைப் பார்க்கும்போதைக்கு அவனுடைய சரீரபூதனான ஜீவாத்மாவினுடைய தர்சனம் உபயுக்தமாய்க் கொண்டு பக்தியோகத்துக்கு அதிகாரகோடியிலே ஏறிட்டுக் கிடக்கும்.

விளக்கம் - ஞானயோகம் என்பது என்னவென்றால் - கர்மயோகம் மூலம் தனது அந்தகரணத்தை (புத்தி, மனம் போன்றவை) வசப்படுத்தியவன், ப்ரக்ருதியை விட மாறுபட்டதும் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாக உள்ளதும் ஆகிய தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து தொடர்ந்து த்யானம் செய்தபடி இருத்தல் ஆகும். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்டும், அவனுக்காகவே உள்ளதும் ஆகையால், ஆத்மாவானது எம்பெருமானின் சரீரமாகவே உள்ளது. ஒருவனுக்கு கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகியவை மூலமாகத் தனது ஆத்மதரிசனம் கிட்டக்கூடும். உலக விஷயங்களின் மூலம் கிட்டும் சுகங்கள் அனைத்தையும் விரட்டவல்லதான இந்த ஆத்ம அனுபவத்தின் இன்பத்தில், அவன் சிக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தான் என்றால், அவன் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான எம்பெருமானை அடையும் நேரடி வழியான பக்தியோகத்தில் திளைத்து, அதன் மூலம் பகவத் அநுபவம் கிட்டப் பெறுகிறான். இவ்விதம் பக்தியோகத்தில் திளைக்கும்போது, தனது அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைத் த்யானித்தபடி உள்ளான்; எம்பெருமானின் சரீரமாக உள்ள தனது ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியை எண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனுக்கு முதலில் ஏற்பட்ட ஆத்ம தரிசனம் எப்படி உதவுகிறது என்றால் - துணியில் கட்டி வைக்கப்பட்ட ரத்னக் கல்லைக் காண்பதற்கு முன்பாக, அந்தத் துணி மூட்டையைக் காண வேண்டும் அல்லவா? இது போன்று தனது ஆத்ம தரிசனம் வாய்க்கப் பெற்ற ஒருவனுக்கு பக்தியோக அதிகாரம் உண்டாகிவிடுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 28)

151. கீழ்ச் சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

அவதாரிகை - "கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்கம் உண்டோ?", என்ன அருளிச் செய்கிறார் - கீழ்ச் சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே - என்று.

விளக்கம் - அடையப்படும் பேறு (ப்ராப்யம்) முன்பே கூறப்பட்டதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்திற் சொன்ன லக்ஷமீ விஸிஷ்டத்வமும், கல்யாண குணயோகமும், திவ்யமங்கள் விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும் ச்ரியா ஸார்த்தம் ஆஸ்தே, ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே, ஸதா பச்யந்தி என்று இவனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிறே - என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவன் என்பதும், அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் உடையவன் என்பதும், திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை உடையவன் என்பதும் கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமாக உள்ளான் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் உணர்த்துகின்றன:

- சைவ புராணம் - ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஆஸ்தே - வைகுண்டத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாகிய.

- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸர்வாந் கமாந் அஸ்நுதே - அவன் பரம்பொருளுடன், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுடன் அனுபவிக்கிறான்.
- விஷ்ணு புராணம் - ஸதா பச்யந்தி - அவனை நித்யசூரிகள் எப்போதும் காண்கின்றனர்.

இப்படியாக இவனே ப்ராப்யம் என்று கூறப்பட்டது.

152. இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை.

அவதாரிகை - ஆனால் இத்தை உபாயமாக்குகிறதானேன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை - என்று.

விளக்கம் - இவன் ப்ராப்யம் என்றால், இவனே எப்படி உபாயம் ஆகிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அகிஞ்சநனாய் அநந்ய கதியாயிருக்கிற இவன், தன் செயல் மாட்சியாலே போக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானது தன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை - என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன் தனக்கு வேறு கதி அற்றவனாக, தன்னைக் காப்பதற்கு வேறு கதி இல்லாதவனாக, செயலற்று நிற்பதால், ப்ராப்யமான ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகவும் கொள்கிறான். இனிமையாக உள்ள பால், ஒரு சிலருக்கு மருந்தாக உள்ளது போன்று ஆகும்.

153. "சரணௌ சரணம்" என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

அவதாரிகை - இது தன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிசயம் சொல்லுகிறது என்கிறார் - சரணௌ சரணம் என்கையாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய உபாயத்துக்கு உள்ள ஒரு மேன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "சரணௌசரணம்" என்று ப்ராப்யவஸ்து தன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - சரணௌ சரணம் என்று ப்ராப்யமாக உள்ள திருவடிகளையே உபாயமாகவும் சொல்வதால், இந்த உபாயம் மற்ற உபாயங்களைவிட வேறுபட்டு, மிகவும் சிறந்ததாக உள்ளது என்று கருத்து.

154. ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - ப்ரபத்யே = பற்றுகிறேன் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து உள்ள வினைச்சொல்லான ப்ரபத்யே என்று பதத்திற்கு விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்பதம் "பதகதௌ" என்கிற தாது ஸித்தமாகையாலே கதி வாசியாகையாலும், உத்தமனாகையாலும் "பற்றுகிறேன்" என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ப்ரபத்யே என்ற பதம் "பதகதௌ" என்று தாதுவில் இருந்து தோன்றியது ஆகும். இது "கதி" என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும். மேலும் இந்தச் சொல், வினைச்சொல்லாக உள்ளதால், இதற்கு "பற்றுகிறேன்" என்று பொருள் அருளிச் செய்தார்.

155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்" ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

அவதாரிகை - இதுதான் மாநஸ வாசக காயிக ரூபையான த்ரிவித கதியையும் காட்டவற்றகையாலே, அதில் எந்தக் கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் - வாசிகமாகவும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பற்றுதல் என்பது மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகிய மூன்றாலும் நிகழலாம் என்பதால், இங்கு எத்தகைய பற்றுதல் கூறப்படுகிறது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பவசரணம் இத்யாதிப்படியே ரக்ஷிக்கவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், அஞ்சலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்சலியை ப்ரயோகித்தல் நிஷாத காகாதிகளிப்போலே ரக்ஷகவஸ்து. இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலஸித்திக்கு அழிவில்லை. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ: என்கிறபடியே, ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கடவது என்கை. அதாவது, ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும், "இந்த புத்திவிசேஷமாகிறது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாய வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், ஸக்ருதநுஷ்ட்டேயமாய், வ்யபிசார விளம்பவிதுரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், நியமசூந்யமாய், அந்திம ஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸுசகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்ய வஸாய ரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்", என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணு புராணம் - பவ சரணம் - எனக்கு உபாயமாக இருப்பாய் - என்று, தன்னைக் காப்பாற்ற இவனே கதி என்று ஒரு சொல் மூலமே அவனை அடையலாம்.
- கருட புராணம் - அஞ்சலி: பரமா முத்ரா - கைகள் கூப்பிய அஞ்சலி முத்திரையானது எம்பெருமானை மகிழ்ச் செய்வதால், அது மிகவும் சிறந்த முத்திரையாகும் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய கருணையைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருக்கவல்ல கைகூப்புதலைச் செய்யலாம். இதனையே வேடனாகிய குகனும், காகாசுரனும் செய்ததைக் காண்க. இந்த இரண்டு முறைகளிலும் எம்பெருமானை இருந்த இடத்திற்கு வரவழைக்க இயலும் என்பதால், இவற்றின் பலன் அதிகமாகவே கிட்டும்.

மஹாபாரதம் மோக்ஷ பர்வம் - ஞாநாந் மோக்ஷ: - ஞானமே மோக்ஷ உபாயம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானத்தால் மோக்ஷம் உண்டாவதால், மனதின் மூலம் எம்பெருமானைப் பற்றுதல் என்பதே ப்ரபத்தே என்ற பதம் மூலம் கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். மனதின் மூலம் பற்றுதல் என்றால், ஒரு விசேஷமான

அறிவைப் பெறுதல் என்பதாகும். இந்த அறிவு என்பது என்ன என்பதைப் பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதனை ஸ்ரீய:பதிப்படியில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார் - இந்த விசேஷமான அறிவு என்பது எத்தகைய சிந்தனை என்றால் - அந்தச் சிந்தனை எம்பெருமானை அல்லாது மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்ல என்பதில் இருந்து தோன்றுவது, மற்ற உபாயங்களை விட மாறுபட்டது, எம்பெருமானையே நமது ரசஷகன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டது, ஒரு முறை மட்டுமே இயற்றப்பட வேண்டியது, தப்புவதற்கோ அல்லது தாமதம் ஆவதற்கோ இடம் இல்லாதது, அனைவராலும் இயற்றப்படக் கூடியது, இயற்றுவதற்கு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாதது, உயிர் விடும் நேரத்தில் எம்பெருமானை எண்ண வேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லாதது, மிகவும் எளியது, விண்ணப்பத்துடன் கூடியது, உறுதியுடன் இருப்பது - என்பதாகும்.

156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

அவதாரிகை - இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? “சிந்தையாலும்” இத்யாதிப்படியே த்ரிவித கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - உபாயம் அவனாகையாலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக மனதினால் எண்ணினால் மட்டுமே போதுமா? அல்லது திருவாய்மொழியில் (6-5-11) - சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் - என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி மூன்றாலும் இயற்றவேண்டுமா? இந்த சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பலஸித்திக்கு உபாயம் - பற்றப்படுகிற ஈச்வரனாகையாலும் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம் போல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் பலஸித்திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை - என்கை. அதவா, இப்படி ஓரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித கரணத்தாலும் பற்றுதலை சொன்னாலோவென்ன, “உபாயம்” இத்யாதியாலே அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஓரொன்றே அமையும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை - என்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவித கரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுகிற, “இப்ப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏக கரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலஸித்திக்குக்

குறையில்லை. அதிகாரி பூர்த்திக்குக் கரண த்ரயமும் வேணும். பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதிவமும் வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றிறே பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மோக்ஷம் என்னும் பலன் கிட்டுவதற்கு உபாயமாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஆவான். மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் இயற்றப்படும் பற்றுதல் என்னும் உபாயம் நேரடியாகவே மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தரவல்லது என்று தோன்றினாலும், அவை அந்தத் தன்மை கொண்டவை அல்ல. ஆகவே மனதில் உறுதியுடன் கொள்ளும் பற்றுதல் என்பது மட்டுமே போதுமானது, மூன்றாலும் பற்றுதல் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மேலும் ஒரு விளக்கம் கூறலாம். இந்த மூன்றாலும் பற்ற வேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லை என்பதால், ஒன்றை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டால் போதுமானது. ஆனால் விதிமுறை இல்லை என்பதால் மூன்றாலும் பற்றினாலும் பிழை இல்லை என்னும் கருத்தை பரந்தப்படியில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார் - சரணாகதி என்பதை மனம் என்னும் ஓர் உபாயத்தாலோ அல்லது மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்று உபாயங்களாலோ கைக்கொள்ளலாம். இப்படி இருந்தால் மட்டுமே பூர்ணமான தகுதி விளைந்தது என்று கொள்ளலாம். ஆனால் மோக்ஷம் கிட்டுவதற்கு ஏதோ ஒன்றின் மூலம் பற்றினாலே போதுமானது. எம்பெருமான் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருக்கும் தகுதியானது, அவனுக்கு மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன், திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம், திவ்யமங்கள விக்ரஹம் போன்றவற்றால் ஏற்படுகிறது. இது போன்று, மோக்ஷத்தை எதிர்பாக்கும் அதிகாரிக்கு இந்த மூன்றாலும் பற்றுதல் அவசியமானது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 2)

2. காற்றினைப் புனலைத் தீயைக் கடிமதிள் இலங்கை செற்ற
ஏற்றினை இமயம் மேய எழில் மணித் திரளை இன்ப
ஆற்றினை அமுதம் தன்னை அவுணன் ஆருயிரை உண்ட
கூற்றினைக் குணம் கொண்டு உள்ளம் கூறு நீ கூறுமாறே

பொருள் - வாயுவிற்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; நீருக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; அக்னிக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; உயர்ந்த அரணாக உள்ள மதிள் சூழ்ந்த இலங்கையை அழித்துக் காளை போன்று கர்வத்துடன் நின்றவன்; இமயத்தில் உள்ள திருப்பிரிதியில் வைக்கப்பட்டுள்ள அழகான இரத்தின கற்களின் வரிசையைப் போன்றவன்; ஆனந்தம் பொங்கும் வெள்ளம் உடையவன்; கண்களுக்கு அம்ருதம் போன்றவன்; இரணியனின் உயிரைப் பறித்த எமன் போன்றவன் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களை, எனது நெஞ்சமே! நீ எப்போதும் கூறுவாயாக, ஆகா! என்ன அழகாகக் கூறுகிறாய்!

வ்யாக்யானம் - (காற்றின் இதயாதி) - திஸ்ரோ தேவதா: என்கிறபடியே பூதங்களைந்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், காரணமே அவஸ்த்தாந்தராபந்நமான கார்யம் என்னுமத்தாலே ஜகச்சரீரியானவனை என்கை.

விளக்கம் - (காற்றினை) சாந்தோக்ய உபநிஷத் - திஸ்ரோ தேவதா - நிலம், நீர், அக்னி ஆகிய மூன்றை மட்டும் கூறியது, பஞ்சபூதங்களையும் சேர்த்தே ஆகும். அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள எம்பெருமானே, இந்தப் பூதங்கள் என்னும் காரியமும் ஆகிறான். இதன் மூலம் இந்த உலகையே தன்னுடைய சரீரமாகக் கொண்டவன் என்று உணர்த்தப்பட்டான்.

வ்யாக்யானம் - (கடிமதிளிலங்கை செற்றவேற்றினை) - கடி = அரண்; அரணாகப் போரும்படியான மதிள். லங்காம் ராவண பாலிதாம் என்கிறபடியே

மதிளின்றியிலேயிருந்தாலும் ப்ரவேசிக்கவெண்ணாத ஊர்; அதுக்கு மேலே ராவணனும் பரிசுரமும் பல்கிப் படிந்து கிடக்கிற லங்கையை, “பாழாளாகப் படைபொருதான்” என்கிறபடியே - லங்கையடைய ஆள் பாழாம்படி செற்று, அத்தால் வந்த மேனாணிப்பாலே செருக்கியிருக்கிறவனை.

விளக்கம் - (கடிமதிளிலங்கை செற்றவேற்றினை) - கடி என்றால் அரண் என்று பொருள் உண்டு. ஆக, சிறந்த அரண் போன்று அமைக்கப்பட்ட மதிள் என்று கருத்து. இராமாயணம் - லங்காம் இராவண பாலிதாம் - இராவணனால் காக்கப்பட்ட இலங்கை என்பதற்கு ஏற்ப, எளிதில் யாரும் நுழைய இயலாத இலங்கை. இப்படிப்பட்ட மதிள் சுவர் மட்டும் அல்லாமல் இராவணனும் அவனது படைகளும் காத்து நிற்கின்ற இலங்கை. திருப்பல்லாண்டு(3) - பாழாளாகப் படைபொருதான் - என்னும்படி, இங்கு உள்ள அரக்கர்கள் அழியும்படியாகப் போர் செய்து, அந்த வெற்றி காரணமாக கர்வத்துடன் நின்றவனை.

வ்யாக்யானம் - (இமயமேய எழில்மணித் திரளை) - இமயம் = பொன்; ஏய்கை = ஒக்கை; ஆச்ரித விரோதியான ராவணனைக் கொன்றபடியாலே செருக்கிப் பொன் போலே புகர்த்து நல்ல மணித்திரள் போலே போக்யனானவனை. (இமயம்) இத்யாதிக்கு - அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஹிமவானிலே பொருந்தியிருக்கிறபடி என்று நிர்வஹித்தார்கள். ஏலநாறு தண்தடம் பொழிலிடம் பெற இருந்த நல்லிமயமிறே.

விளக்கம் - (இமயமேய எழில்மணித் திரளை) - இமயம் என்றால் பொன், ஏய்கை என்றால் ஒத்திருத்தல் என்று பொருள். ஆக, பொன் போன்ற இமயம் என்று கருத்து. தனது அடியார்களின் விரோதியான இராவணனை அழித்த காரணத்தால் மிகுந்த மகிழ்வு கொண்டு, பொன் போன்று ப்ரகாசிக்கிறான் என்று கருத்து. அழகான இரத்தினக் கற்களின் வரிசை போன்று இனிமையானவன். (இமயம்) - இராமாவதாரத்திற்குப் பின்னே பிறந்தவர்களும் சென்று அநுபவிக்கும்படியாக திருப்பிரிதியில் பொருந்தியுள்ளான் என்று கூறுவார்கள். பெரியதிருமொழியில் (1-2-1) - ஏலநாறு தண்தடம் பொழிலிடம் பெற இருந்த நல்லிமயம் - என்று இவரே அருளிச் செய்தார் அன்றோ?

வ்யாக்யானம் - (இன்பவாற்றினை) - மதுரவாறிறே. ஆநந்தம் ப்ரஹ்மண: என்கிற ஆனந்த ப்ரவாஹம்; ஆறு என்கையாலே - விடாய்த்தார்க்குப் புக்கு முழுகலாயிருக்கையும், வேண்டினவிடத்தே திறந்து பாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாயிருக்கையும்; இவ்வாறு விளைவிப்பது பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளையவிறே. (அமுதந்தன்னை) - போனவுயிரை மீட்கவற்றாய்,

போக்யமுமாயிருக்கை. (இன்பவாற்றினை அமுதந்தன்னை) - விளைவிப்பானுந்தானாய் விளைந்தால் புஜிக்கும் போகமும் தானாயிருக்கையிறே. அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தியிறே. கண்கொண்டு புஜிக்கலாம் அம்ருதமிறே.

விளக்கம் - (இன்ப ஆற்றினை) - திருமாலையில்(36) - மதுர ஆறே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மண: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது என்றது. ஆக ஆனந்தமே ப்ரவாஹமாக உள்ளது என்று கருத்து. ஆறு என்று கூறுவதன் மூலம் ஸம்ஸார துன்பத்தில் தவிப்பவர்களுக்கு ஏற்ற நீராகவும், வேண்டும் இடத்தில் அந்த ஆற்று நிறைப் பாய்ச்சி, பக்தியை விளைவித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கருத்து. இப்படியாக பக்தி விளைதல் என்பது இவன் மூலமே என்பதைத் திருவாய்மொழி (5-3-4) - பேரமர் காதல் கடல் புரைய - என்றது காண்க. (அமுதம் தன்னை) - ஞானம் மறைந்த ஆத்மாவை பிழைக்க வைப்பவனாகவும், அந்த ஆத்மா அனுபவிக்கும்படி இனிமையானவனாகவும் இருப்பதால் அம்ருதம் எனப்பட்டான். (இன்ப ஆற்றினை) - தன்னை அனுபவிப்பவர்களின் பக்தியை விளையச் செய்வனும், அப்படியாக விளைந்த பின்னர் அனுபவிக்கப்படும் போகம் தானாகவே இருப்பவனும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களால் பருகியே அனுபவிக்கப்படும் அம்ருதம் இவன் அல்லவா?

வ்யாக்யானம் - இப்படி ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயானால், இவ்வம்ருதபாநம் பண்ணுவார்க்கு வரும் விரோதி போக்குவார் ஆரென்னில்; (அவுணனாருயிரையுண்ட கூற்றினை) - ப்ரஹ்லாதன் விரோதியான ஹிரண்யன்பட்டது படுமென்கிறார். (கூற்றினை) - ம்ருத்யும்ருத்யும் என்கிற மந்த்ரலிங்கத்தை நினைக்கிறார். (குணம் கொண்டு உள்ளம்) - நெஞ்சிலே குணங்களைக் கொண்டு, உள்ளம்! கூறு. (நீ கூறுமாறே) - உள்ளமானது எப்போதோ? என்றிருக்க, நீ கூறும்படியே! என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக அடையப்படும் இலக்காகவும், அந்த இலக்கை அடையச் செய்யும் உபாயமாகவும் ஆகிய இரண்டும் இவனே ஆவான். இப்படிப்பட்ட அம்ருதம் போன்ற இவனை நாம் பருகுவதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை நீக்குபவர்கள் யார் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். யார் என்றால், (அவுணன்) - ப்ரஹ்லாதனின் விரோதியான ஹிரண்யன் அழிந்தது போன்று நமது தடைகளும் அழியும் என்று கருத்து. (கூற்றினை) - ந்ருஸிம்ம அனுஷ்டுப் - ம்ருத்யும் - ம்ருத்யும் - எமனுக்கே எமனாக - என்று ந்ருஸிம்ம மஹா மந்திரத்தைக் கூறுகிறார். (குணம் கொண்டு உள்ளம்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நெஞ்சிலே நினைத்து, என் உள்ளமே, அவற்றைக் கூறுவாயாக. (நீ கூறுமாறே) - இவருடைய

உள்ளம், "இவர் எப்போது நமக்குக் கட்டளை இடுவார்", என்று காத்திருந்தது. இவர் கட்டளையிட்டவுடன் உள்ளமானது கூறத் தொடங்கியது. இதனை கண்டு ஆழ்வார், "உள்ளமே! நீ நன்றாகக் கூறுகிறாய்" என்று பாராட்டினார்.

3. பாயிரும் பரவை தன்னுள் பருவரை திரித்து வானோர்க்
காயிருந்து அமுதம் கொண்ட அப்பனை எம்பிரானை,
வேயிரும் சோலை சூழ்ந்து விரிகதிர் இரிய நின்ற
மாயிரும் சோலை மேய மைந்தனை வணங்கினேனே.

பொருள் - அகலம் மற்றும் ஆழம் நிறைந்த திருப்பாற்கடலில் மிகவும் உயர்ந்த மந்தரமலையைச் சுழலும்படிச் செய்தான்; தேவர்களுக்காக அம்ருதம் கடைந்து எடுத்தான்; எனக்கு அம்ருதமாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட என் அப்பனை - உயர்ந்த மூங்கில் காடுகளால் சூழப்பட்டு, பரந்த கிரணங்கள் உடைய சூரியனும் விலகிச் செல்லும்படியாக உள்ள திருமாலிருஞ்சோலையில் கண்டேன். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள அவனை நான் வணங்கினேன்.

வ்யாக்யானம் - (பாயிருமித்யாதி) - பா என்று - பரப்பு; இருமை - பெருமை. இவையிரண்டாலுமாக - ஆழத்தையும் அகலத்தையும் சொன்னபடி. (பருவரை திரித்து) - கடலைக் கண்செறியிட்டாற்போலே பெரிய மந்தரபர்வதத்தை நட்டு அம்ருதங் கிளருமளவும் தானே திரியும்படியாக வைத்த நொய்ப்பம். (வானோர்க்காயிருந்து அமுதங்கொண்ட அப்பனை) - தனக்காயிருப்பாரதமரிநே; நிலா, தென்றல், சந்தனம், தண்ணீர் போலே தன்னைப் பரார்த்தமாக்கி வைக்கும்வளிநே. "பொது நின்ற பொன்னங்கழல்" என்றும், ஸர்வலோக சரண்யாய என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லார்க்கும் தன்னைப் பொதுவாக்கியிநே வைப்பது. ஆசையில்லாதார் இழந்து விடுமத்தனை. (அப்பனை) - உபகாரகனை. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான அந்தர ஜாதிகளுக்காகத் தன்னை அழியமாறி அநேகம் வடிவுகொண்டு உபகரிக்கும்வனை. (எம்பிரானை) - தம்முடைய அம்ருதம்.

விளக்கம் - பா = அகலம், இருமை = பெருமை. ஆக ஆழத்தையும் அகலத்தையும் கூறினார். (பருவரை திரித்து) - கடலைக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பது போன்று, பெரிய மந்தரமலையை நட்டான். அங்கு அம்ருதம் தோன்றும்வரை தானே அதனைச் சுழலும்படிச் செய்த சாமர்த்தியம் கூறப்பட்டது. (வானோர்க்காயிருந்து அமுதங்கொண்ட அப்பனை) - தனக்காகச் செயல்களைச் செய்து கொள்பவன் அதமன் ஆவான். ஆனால் சந்திரன், தென்றல் காற்று, சந்தனம், பன்னீர் போன்று தன்னை மற்றவர்களுக்காக வைத்திருப்பவன் எம்பெருமான் அல்லவா? முன்றாம் திருவந்தாதி (88) - பொது நின்ற பொன்னங்கழல் - என்றும், இராமயணம் யுத்த காண்டம் - ஸர்வலோக சரண்யாய

- என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அனைவருக்கும் பொதுவாக அல்லவா வைத்துள்ளான்? அவன் மீது ஆசை இல்லாதவர்கள் தாங்களாகவே அவனை இழக்கிறார்கள், இவன் அவர்களை தள்ளுவதில்லை. (அப்பனை) - உபகாரம் செய்பவனை. மற்ற பலன்களை எண்ணி, அவனை வேண்டி நிற்கும் அந்தர ஜாதியைச் சேர்ந்த தேவர்களுக்காகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தாழ்த்தி, பலவிதமான உருவங்கள் எடுத்து உபகாரம் செய்தவன். (எம்பிராணை) - எனக்கு அமிர்தமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (வேயிருமித்யாதி) - மூங்கில் குழாங்களாலே சூழ்ந்து, விஸ்த்ருத கிரணனான ஆதித்யன் திருமலையாழ்வார்மேலே தன் சாயைபடாமே அகல ஸஞ்சரிக்கிற. (மாயிருஞ் சோலைமேய) - திருமாலிருஞ்சோலை என்கிற திருநாமத்தையுடைய திருமலையிலே பொருந்திருக்கிற. (மைந்தனை வணங்கினேனே) - தம்மை அடிமை கொண்ட பருவம். இவரை அடிமை கொள்வதாகத் திருமலையிலே எழுந்தருளி நின்ற பின்பு வடிவு இளகிப் பதித்தபடி. (அப்பனை) - என்று கீழே ஒரு முதுமை சொல்லி, இப்போது (மைந்தனை) என்கிறாரிறே.

விளக்கம் - (வேயிரும்) - மூங்கில் குழாய்களால் சூழப்பட்டதும், மலர்ந்த கதிர்கள் உடைய சூரியன் திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் அந்தத் திருமலை மீது தன்னுடைய கதிர்கள் படாமல் விலகிச் செல்லும்படியாக உள்ளதும். (மாலிரும் சோலை மேய) - திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் திருமலையில் வாசம் செய்கின்ற. (மைந்தனை) - இவரை அடிமை கொண்ட இளமையான வயதை உடைய எம்பெருமான். இவரை அடிமை கொள்ளும் பொருட்டு திருமலையில் எழுந்தருளி நின்று, தன்னுடைய இளமையையும் காண்பித்தான். (அப்பனை) - இரண்டாவது வரியில் அப்பனை என்னும் பதம் மூலம் இவனது முதுமையைக் கூறி, இங்கு மைந்தன் என்னும் பதம் இளமையையும் கூறியது காண்க. ஆக இந்த இரண்டு பருவமும் சந்திக்கும் வயதில் எம்பெருமான் உள்ளான் என்று கருத்து.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 18)

8. வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதி இல் சாக்கியர்கள் நின்பால்
பொறுப்பு அரியனகள் பேசில் போவதே நோயதாகிக்
குறிப்பு எனக்கு அடையும் ஆகில் கூடுமேல் தலையை ஆங்கே
அறுப்பதே கரும் கண்டாய் அரங்கமா நகர் உளானே!

பொருள் - திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ள அழகிய மணவாளா! உன்னைப் பற்றியும் உனது பெருமைகளைப் பற்றியும் கேட்டு, அதனால் மனம் எரிந்து வெறுப்பு கொள்கின்ற சமணர்கள், சைவர்கள், உன்னைப் பற்றிக் கேட்பதற்கு பாக்யம் உண்டாகாத பௌத்தர்கள் முதலானவர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் உன்னைப் பற்றி எங்களைப் போன்றவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி பேசுவார்கள் என்றால், அந்த தீய சொற்களாலேயே அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் போன்று மடிந்து விட்டால் நலம். அதனையும் மீறி அவர்கள் உயிருடன் இருந்தால் என்ன நடக்கும் என்றால் - இப்படிப்பட்ட தவறான சொற்களைக் கேட்ட இயலாத எனக்குச் சரியான வாய்ப்பு கிட்டினால், இவ்விதமாக உன்னை நிந்தனை செய்த அவர்களின் தலைகளை அறுத்து எரிவதே எனக்குச் சரியான செயலாகும்.

அவதாரிகை - இப்படி வைதிக மர்யாதைகளில் நின்று, “தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயன்” என்று சொன்னவிடத்தில், அங்குத்தை குணாதிக்யத்தை புத்தி பண்ணி ஆச்ரயியாதே, ஸம்ஸாரிகள் அவிக்குதராயிருந்தபடியைக் கண்டு, “இதுக்கடி பாஹ்ய தர்சந ருசிகளாகையிறே; ஆன பின்பு இவர்கள் வத்யர்” என்று பெரியபெருமாளைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரம் மூலமாக, சரியான தர்ம வழியின்படி நின்று, தசரதனின் புத்திரனான இராமனே அண்டத்தக்கவன் என்று கூறினார். இப்படியாக ஆழ்வார் கூறிய பின்னரும் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளில் பலரும் அவனை அண்டி, அவனது குணங்களை எண்ணியபடி இருப்பதில்லை. மாறாக, தங்களது இயல்பான வாழ்க்கையை அவர்கள் தொடர்ந்தபடி உள்ளதை ஆழ்வார் கண்டார். தனது மனதில், “இவர்கள் இப்படி திருந்தாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், இவர்களுக்கு

மற்ற மதங்களின் மீது உண்டாகியுள்ள பற்றுதலே ஆகும். இப்படிப்பட்டவர்கள் கொல்லப்படுவதற்கு ஏற்றவர்கள்”, என்று பெரியபெருமானிடம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர்) - அர்த்த காம நிபந்தநமாகவன்றிக்கே நிர்நிபந்தநமாக பகவதுத்கர்ஷம் கேட்டவாரே சிவீலென்றிருப்பர்கள். வேத ப்ரதிபாத்யதயா வரும் பகவதுத்கர்ஷமும், தத்ஸமாராதநாந்தர்க்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஹிம்ஸையும், அமணர்க்கும் சைவர்க்கும் அஸஹ்யம் திருநாளில் எழுந்தருளா நின்றால் நான்கு கொள்வாரும், “கொம்பூதிற்று” என்று முட்டிக் கொள்வாரும்மாயிறே முண்டரிருப்பது. (முண்டர்) என்கிறது சைவரை. “முண்டன் நீறன்” என்கிறபடியே அவனுடைய வடிவையிறே இவர்களும் தரித்திருப்பது. சமணராகிற முண்டர் என்னவுமாம். (விதியில் சாக்கியர்கள்) - பகவதுத்கர்ஷத்தை அறிந்து, தத்ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி அநுபவிக்கைக்கீடான பாக்கியமில்லாத பௌத்தர்.

விளக்கம் - (வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர்) - பொருள் காரணம், பெண் காரணம் போன்ற எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், எம்பெருமானின் மேன்மைகளைக் கேள்விப்பட்டவுடனேயே மிகுந்த வெறுப்பு கொண்டு, முகம் சிவக்க இருப்பவர்கள். வேதங்களில் எம்பெருமானின் மேன்மைகளை ஒதுவதைக் கண்டு பொறுக்காமல் இருப்பார்கள். அவனது ஆராதனமாக இயற்றப்படும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாகங்களில் செய்யப்படும் பசு வதையைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் சமணரும் சைவரும் இருப்பார்கள். நம்பெருமாள் திருவிழா நாட்களில் திருவீதி வலம் வருவதைக் கண்டு சைவர்கள் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அந்த வீதி வலத்தைத் தடை செய்யும் பொருட்டு, தூக்கு மாட்டிக் கொண்டு மடிவார்கள். அப்படியும் நம்பெருமாள் எழுந்தருளினால், அப்போது ஊதப்படும் திருச்சின்ன வாத்யத்தின் ஒலியைக் கேட்டு, பொறுக்க இயலாமல், சுவற்றில் முட்டிக் கொள்வார்கள். முண்டர் என்று சைவர்கள் கூறப்பட்டனர். திருச்சந்தவிருத்தம் (71) - முண்டன் நீறன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைப் போன்றே இவர்களும் மொட்டையடித்து நிற்கின்றனர். முண்டர் என்பதை சமணர் என்றும் கொள்ளலாம். (விதியில் சாக்கியர்கள்) - பெரியபெருமானின் மேன்மைகளை அறிந்து கொண்டு, அவனிடம் சென்று, அவனை அநுபவிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாத பௌத்தர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நின்பால் பொறுப்பரியனகள் பேசில்) - ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய், குணாதிகனான உன் பக்கலிலே பொறுக்க அரியனவாயிருப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில். ஈச்வர ஸத்பாவத்தையும் தத்வியூதி ஸத்பாவத்தையும் இல்லை செய்வாரும், ஒரு சேஷத்ரஜ்ஞனைப் பரதேவதையென்பாரும்மனால், வைதிகருக்குப் பொறுக்கப் போகாதிறே. அவர்கள் சொல்லும் பாசரம் தம் வாயால்

சொல்லமாட்டாமையாலே “பொறுப்பரியனகள்” என்கிறார். “தான் தீங்கு நினைந்த” என்றும், “அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன்” என்றுமிறே இவர்கள் வார்த்தை இருப்பது. “பேசில்” என்றது செவிகேட்கச் சொல்லுவார்களாகில் என்றபடி.

விளக்கம் - (நின்பால் பொறுப்பரியனகள் பேசில்) - அனைவரிலும் உயர்ந்தவனாகவும், சிறந்த குணங்கள் பொருந்தியவர்களில் சிறந்தவனாகவும் உள்ள உன்னைக் குறித்து, உனது அடியார்களான எங்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி கூறுவார்கள் என்றால்; உன்னை ஸர்வேச்வரன் என்று ஒப்புக் கொள்ளாத சைவர்கள், உன்னுடைய விபூதிகள் அனைத்தும் பொருந்தாத வாதம் என்று கூறும் சமணர்கள் - இது போன்ற செயல்களை வைதிகர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது அல்லவா? இப்படிப்பட்டவர்கள் பெரியபெருமாளைக் குறித்துக் கூறும் தகாத சொற்களைத் தனது வாயால் கூற இயலாமையால், “பொறுப்பரியனகள் - பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவை” என்று கூறியது காண்க. திருப்பாவை (25) - தான் தீங்கு நினைந்த - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி - அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ இவர்களின் சுடுசொற்கள் உள்ளன? பேசில் என்ற பதம், “இப்படிப்பட்ட சொற்களை நமது காதுகளில் விழும்படிக் கூறுவார்கள் என்றால்”, என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது.

வ்யாக்யானம் - மஹாபலி ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே சென்று “எனக்கு ராஜ்யஸ்ரீ குறைந்துவாரா நின்றது; இதுக்கு அடியென்?”, என்று கேட்க, “அஸுரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினாய்; அவர்கள் சுஹீராப்தியிலே சென்று ஆச்ரயிக்க, அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதி வயிற்றிலே புகுந்தருளினான். உன் ஐச்வரியம் முடிந்தது காண்”, என்ன, அவன் பகவந்நிந்தையைப் பண்ண செவிபுதைத்துக்குக் கொண்டு, “கெடுவாய்! என் முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய். என் தலையை அறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்ததாயாயிற்று. நீ இப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்” என்று சபித்தான். “விரக்தனானவன் ராஜ்யத்தை ஒன்றாக நினைத்து இப்படி சபிப்பானென்?”, என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, “நாயை தண்டிக்கையாகிறது, அது தின்கிற அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ”, என்று அருளிச்செய்தார். ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது, சந்தனத்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே.

விளக்கம் - மஹாபலி தன்னுடைய முன்னோரான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனிடம் சென்று, “என்னுடைய அரசாங்கச் செல்வம் தேய்ந்து கொண்டே செல்கிறது. இதற்கான காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டான். அதற்கு ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் அவனிடம், “அசுரர்களுக்காக நீ தேவர்களை மிகவும் துன்பம் செய்தாய். அவர்களும் திருப்பாற்கடலில் சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் வெல்லும்

பொருட்டு, அந்த ஸர்வேச்வரன் அதிதியின் திருவயிற்றில் வாமனனாக புகுந்துவிட்டான். இனி உன் செல்வம் அழிந்துவிடும் என்றே கொள்க”, எனக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட மஹாபலி, ஸர்வேச்வரனைத் திட்டித் தீர்த்தான். உடனே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் தனது செவிகளை மூடிக் கொண்டு, “இத்துடன் நீ முடிந்தாய்! எனக்கு முன்பாகவே நீ எம்பெருமானை நிந்திக்கிறாயே! இதனை நான் கேட்பதை விட, எனது தலையை நீ அறுத்திருந்தால் எனக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்திருக்கும். இப்படியாக நீ அவனை நிந்தனை செய்ததால், உனது ராஜ்யம் இழப்பாயாக”, என்றார். இதனைக் கேட்ட நஞ்சீயர் பட்டரிடம், “ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனோ எதிலும் பற்றுதல் வைக்காதவர். இப்படிப்பட்ட ஒருவர், ராஜ்யத்தை ஒரு பலன் என்று எண்ணி சபிப்பது முறையா?”, என்று கேட்டார். இதற்கு பட்டர், “நாயைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்றால், அது உண்கின்ற மலத்தைத் தள்ளி விடுவதுதானே வழி”, என்றார். சந்தனம் மற்றும் வெற்றிலை ஆகியவற்றை விலக்கிவிடுவதே அரசுகுமாரனைத் தண்டிக்கும் வழியாகும்.

வ்யாக்யானம் - (போவதே நோயதாகி) - பிள்ளை திருநறையூரையைரைப் போலே ஸத்வப்ரசுரனாயிருந்தானாகில், அவன் நிந்தையே நோயாக முடிந்துபோவது. அதவா கேட்டால் பொறுக்கமாட்டாதபடி அசக்தனாயிருந்தானாகில் அவர்கள் முகத்திலே விழியாதே போவது என்றுமாம். குரோர்யத்ர பரீவாதோ நிந்தா வா அபி ப்ரவர்த்ததே கர்ணௌ தத்ர பிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம் வா தத: அந்யத:

விளக்கம் - (போவதே நோயதாகி) - ஒருவனுக்கு ஸத்வகுணம் மட்டுமே நிறைந்துள்ளது என்றால், எம்பெருமானைக் குறித்து யாராவது நிந்தனை செய்வதைக் கேட்க நேர்ந்தால், பிள்ளை திருநறையூர் அரையைரைப் போன்று, எம்பெருமானுக்காகத் தனது உயிரை விட்டுவிட வேண்டும். அப்படித் தனது உயிரை விட சக்தி இல்லை என்றால், அவ்விதம் நிந்தனை செய்பவர்களின் முகத்தைக் காணாமல், அங்கிருந்து அகன்று செல்லவேண்டும். மநுச்ம்ருதி - குரோர்யத்ர பரீவாதோ நிந்தா வா அபி ப்ரவர்த்ததே கர்ணௌ தத்ர பிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம் வா தத: அந்யத: - எங்கு ஆசார்யனைப் பற்றித் தவறாகக் கூறப்படுகிறதோ, அங்கு உள்ளபோது காதுகளை மூடிக் கொள்ளவேண்டும்; அந்த இடத்தை விட்டு விரைவாக அகல வேண்டும் - என்று கூறியது காண்க.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்